

A Tűzmanó kalandjai

A Tűzmanó, ez az aprócska szikra, amint megszületett, messzire pattant a tűzfészektől, így nem ismerhette meg sem az édesanyját, sem az édesapját. Magányosan vándorolt hegyen-völgyön át, hogy felfedezze a világot, barátokra leljen, és megismerje saját magát is.

Ahogy ment, mendegélt, hatalmas mezőn vágott át. Hirtelen száraz vihar támadt, és

közvetlenül mellette lecsapott egy villám. A villám sok ágra-bogra szakadt, az egyik meggyújtott egy szénakazalt, majd megszólította a szikrát.

- Szervusz, Tűzmanó, Villám Vili vagyok, szegről-végről a rokonod, láthattad, én is...

Nem tudta befejezni a mondókáját, hirtelen eltűnt, mint a kámfor.

Miután a vihar elült, a Tűzmanó egy patakhoz ért.

Át akart kelni rajta, de amint a vízhez ért a lába, meggémberedett. Meg kellett várnia, amíg a patak vize a partra sodor egy faágot, arra rápattant és átevickélt a túlpartra. Mivel az aprócska tutajt átitatta a víz, nem gyulladt meg a szikra alatt.

Hamarosan a Kerekerdőhöz ért. Épp csak rálépett a száraz avarra, azonnal fellobbantak a lángok. Szerencsére arra sétált Medvenc, az erdő polgármestere és Borzas, a bronzöntő borz.

- Tűz van, tűz van! - ordították.

A lármára felébredt Vaddisznó, az erdő tűzoltója. Odacsörtetett, és eltiporta a tüzet. A manónak alig sikerült elugrania a hatalmas csülkök elől. Kirohant a Kerekerdőből. Medvenc utána szólt:

- Soha többé ne lássalak az erdőnkben!

A Tűzmanó nem tudta, hogy a tűz milyen veszélyes, pusztító lehet. Nyíltszívű, barátságos kis fickó volt, és nagyon elszomorította, hogy ilyen durván elkergették a Kerekerdőből.

Amint eltűnt a Tűzmanó, Borzas a fejéhez kapott.

- Aj, de buta vagyok! Ezt a kis kópét elvihettem volna a műhelyembe, soha többé nem lett volna gond alágyújtani az öntőtégelynek. Na, mindegy...

Nemsokára a város körvonalai bontakoztak ki a manó előtt, ahová a Kerekerdő lakói által épített kisvasút, majd metró futott. Egy pillanat alatt elfeledte bánatát, és vidáman fütyörészve lépett be a városkapun. Sétája közben egy újságárushoz ért. A sok színes lap - közöttük a Szitakötő - ott sorakozott az állványon. Tűzmanónak nagyon tetszettek. Meg akarta nézni közelebbről az érdekes borítókat, ám az egyik újság meggyulladt, lángra

lobbantotta a többi, s hamarosan már a pavilon is égett. Az újságárus meg ordított:

- Tűz van, tűz van, segítséget!

Pár perc múlva megjelent egy tűzoltóautó.

A tűzoltók kihúzták a fecskendőket, és sitty-sutty, eloltották a tüzet.

A Tűzmanó dideregve támolgott elő az ázott hamuból, és elindult, hogy az erdő után a várost is elhagyja örökre. A város szélén az utolsó, rozzant kis kalyibából halk sírást hallott. Bekukucskált az ablakon. Vénséges vén öregasszonyt látott, aki a tűzhely előtt térdepelt.

- Nincs egy szál gyufám sem, hogyan lesz tüzem, hogy megfőzzem a leveskémet? - hüppögte.

A manó hirtelen megértette, mit akart mondani Vili a mezőn, az égő szénakazal mellett.

Egy ugrással a tűztérben termett, meggyújtotta a galacsinra gyúrt újságpapírt, aztán a gyújtósokat, majd a karvastagságú ágakat. A tűz vidáman lobogott a sparheltben, az anyóka levese forrni kezdett.

- Drága, aranyos Tűzmanó, de jó, hogy jöttél! - szólt a néni. - Kérlek, maradj velem örökre!

A Tűzmanó elgondolkodott. „A tűzhelyben lakhatnék, parázságyban aludhatnék, hamuval takarózhatnék. De le kellene mondanom minden más kalandról. Talán máshol is tudnék segíteni az embereken.”

- Ne haragudj, néném, de nem maradhatok. Vár a nagyvilág, várnak az újabb kalandok. De ha erre járok, ígérem, mindig meggyújtom a tüzet a kályhában.

VARGA ZOLTÁN ZSOLT